

ham temmelig tvetydig, og han var forberedt paa at maatte værges sig mod en Overlistelse.

Komponistens friske og ligefremme Væsen bero- ligede ham dog noget. Han havde desuden straks kunnet høre paa ham, at han var et Landsbybarn ligesom han selv, og Jørgen Berg fortalte det nu ogsaa uden Opfordring, at han var Fynbo, født i Nyborgegnen, og at han havde begyndt sin kunstneriske Løbebane med at spille til Dans ved Bondebrylluperne i sin Hjemstavn.

I det samme ringede Klokken, der sad over Døren, og denne Gang med vedholdende Voldsomhed.

»Det er vistnok Susse,« sagde Frants Møller fra Dybet af sin Kurvestol. »Vi aftalte at mødes her.« Jørgen Berg lukkede op.

En yngre, hvidsminket Dame med en teglstensrød Paryk under en uhyre Hat smuttede hurtigt og forpustet ind, som om hun var bleven forfulgt. Hun blev staaende ved Døren, efter at den var bleven lukket, og lyttede i Tavshed, mens hun med Haanden vinkede rundt til dem alle.

»Vil I sige mig, Børnlille . . . Har I Politiet gaaende her i Huset?«

»Hvorfor tror du det?«

»Jeg hørte nogen luske op ad Trappen efter mig. Kan I gætte, hvem det var? Cajus Vang. Jeg veed,